

Tamás Zoltán még a hatvanas években, gyerekkorában kezdett focizni: 1956-ban Székelyudvarhelyen született és itt is kezdte első lépéseit a focipályán. Neki is – mint annyi más udvarhelyi futballistának – Péter József volt az első edzője.

„Ha jól emlékszem, 1971-ben alakult meg a Sportiskola Udvarhelyen, s én ott játszottam, mint ifjú labdarúgó – emlékszik vissza Tamás Zoltán. Aztán egyetemre kerültem, s ott kicsit belekóstoltam a magasabb szintű labdarúgásba: Bukarestben egy évig a Sportul Studenţesc keretében voltam. Hivatalos meccsen nem védtem, a harmadik számú kapus voltam, de meg kell jegyeznem, hogy olyan kapusok voltak előttem a sorban, mint Necula Răducanu, aki a válogatott kapusa volt és Bunea, aki szintén tapasztalt volt. Az edzőnk pedig az az Angelo Niculescu volt, aki az 1970-es mexikói világbajnokságon a román válogatott szövetségi kapitányaként vett részt."

Együtt focizott Sanduékkal.

Az ifjú Tamás olyan csapatnak volt tagja az 1976-77-es idényben, ahol többek között a mostani RLSZ-elnök, Mircea Sandu is futballozott, illetve a főtitkár Kassai Adalbert is, de Cazan vagy Mihai Marian is a Sportulban rúgták a labdát. Tapasztalatnak mindenképpen jó volt a fővárosi egy év.

Ezután az egyik egyetemi tanára a Galaci CSU együtteséhez hívta, a csapat akkor másodosztályú volt: Tamás Zoltán az egyetemet is ott fejezte be, s a csapatban is már sokszor szóhoz jutott. Nem volt ez egy rossz gárda: két évvel azelőtt, mielőtt ő odakerült, B-osztályos csapatként kupadöntőt játszott az együttes a Steauával, s mivel a katoncsapat bajnok is volt, a galaciak a KEK-ben játszhattak a Boavista Porto-val. Tamás ebben az egyesületben védett stabilan, aztán hazajött Udvarhelyre.

„Munkában" az udvarhelyi focipályán

Hazajött, védett, de gólt is lőtt

„1979-ben kerültem haza és egészen 1986-ig védtem Udvarhelyen. Egy évet leszámítva, 1983-ban, amikor kiestünk a megyeibe, egészen jó csapatunk volt a C-osztályban, mindig elöl voltunk. Lehet, hogy álszerénységnek tűnik, de én pont abban a szezonban, amikor kiestünk, sérült voltam, mert megműtötték a térdemet."

A Haladás csapata a nyolcvanas évek elején, Tamás Zoltán az alsó sorban középen

Utána egyből visszajutott a csapat a harmadosztályba. Többször is legyőztek olyan csapatokat, mint a Marosvásárhelyi ASA, a Brassói Steagul Rosu, ahol válogatottak is játszottak. Vagy a BEK-győztes Bukaresti Steauát, csak ő történetesen azon a meccsen nem védhetett, mert az

ujja el volt törve. De bajnokin még tizenegyest is rúgott be.

„Arra már nem emlékszem, hogy ki volt az ellenfél, de harmadosztályú meccs volt és három tizenegyest adtak javunkra. Az elsőt talán Szávuj Attila hagyta ki, a másodikat Mihály Imre, s a vége felé aztán a harmadikat én végeztem el és azzal nyertünk 1-0-ra. Elég fontos meccs volt, mindenképpen nyerni kellett, s lehet, hogy ezért is rúghattunk három tizenegyest..."

Közben testnevelés-tanárként is dolgozott, illetve játékvezető lett, Udvarhelyen elvégezte a tanfolyamot. Kijárta a szamárlétrát, az ifimecseken kezdte, aztán egy idő után ott bíráskodott, ahol korábban játszott.

„A körzetiben kezdtem, jártunk biciklivel, mindennel esőben, hóban minden faluba. De feljutottam elég hamar a C-osztályba és itt hét-nyolc évet bíráskodtam. Érdekességképpen jegyzem meg, hogy soha nem volt lehetőségem vizsgázni a B-osztályra: furcsa, de akkoriban úgy volt, hogy ha a megyének volt már B-osztályos játékvezetője, akkor az egyszer ki kellett öregedjen, s előttem ott voltak Csavar Zoltán és Ilyés László. Azóta változott a helyzet."

Tamás Zoltán több mint kétszáz B- illetve C-osztályos meccsen játszott karrierje alatt.
Mint mondja, lehet, hogy vihette volna többre, de nem az volt a célja, hogy a labdarúgásból éljen meg: a futball mellett tornatanárként dolgozott Udvarhelyen, majd Felsőboldogfalván, ahol iskolaigazgató is lett. Néhány éve a Megyei Labdarúgó Egyesület elnökeként is dolgozik – csak azt sajnálja, hogy a megyének nincsen legalább egy harmadik osztályban játszó focicsapata. Ő

annakidején a pályán letette a névjegyét, számára a foci örök szerelem marad.